

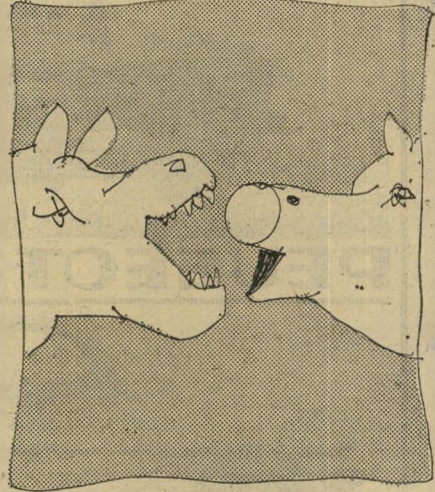
השבון עובר ושב

האח
שלמה
ברוקל

מו

העיתונות

- אתה חמור!
- אתה חזיר!
- אתה כלב מצורע!
- אתה נבל שפל!
- אתה גנב קטן!
- אתה גנב גדול!
- אתה שפל, מכונס, זב ומצורע!
- אתה נבל ברשות התורה!

אתה חזיר ואתה כלב שרים ליברלים

- אתה טובל ושרץ בידך!
- תשתוק כבר, שר ליברלי שכמותך!
- שר ליברלי אתה בעצמך!

איך

בוחרים

מבקר

מחד ברור שמבקר-המדינה לא יכול להיות איש פוליטי פעיל, מפני שברור שלא ירצה לירוק לתוך הברא שממנה הוא שותה; אבל מאידך, לא היינו רוצים שיהיה איש בלתי-פוליטי לחלוטין, שלא יודע מהחיים שלו ושלא מבין איפה הרגישויות מונחות. מכאן שמבקר-המדינה צריך להיות איש קצת פוליטי וקצת לא-פוליטי, כלומר, חצי-פוליטי. גם ברור לגמרי שמבקר-המדינה לא

אני

קלאודיוס

אני, טיבריוס קלאודיוס דרוסוס מנחם נירון גרמניקוס קיסר, מלך במטרופולין הזה, אך איש רפובליקאי אני, ואת הריי פובליקה אוהב. יושב אני עכשיו בחדר קטן אשר בהיכל, ברחוב שבו שכנו אר-מונות השגרירים מן המיזרח עד אשר הכרתי על ירושלים כפרובינציה שלי. בעוד דקות אחדות יכנס אלי רופאי איש יקר מאוד, ויתן לי את השיקוי. באינרואה שופך אני את השיקוי אל העציץ אשר מתחת לחלוני. בטוח אני שהם מבקשים להרעילני, והחיוך אשר לרופא אינו מטעה אותי. כבר שלושה צימחי קקטוס נהדרים יבשו ומתו מ-עוצמת השיקוי הזה, שהיה מיועד לי. איני בוטח כמעט באיש. נער הייתי וגם זקנתי, ואנשים הרבה ביקשו את קירבתי, ולא פחות מזה ביקשו את דמי. כבר חולה אני מאוד, ויפה אני יודע שהם ממתנינים למותי, האנשים הללו שמבקשים להרעילני. רק בני-מישפחתי ססביבי הם לי כחומה בצורה, ועוד אוכל למנות עם מקורבי את יועצי הנאמן.

אני טיבריוס קלאודיוס, אכתוב כאן את המתרחש היום בממלכתי למען ידעו הדורות הבאים, ודבר לא אסתיר. יותר מכל האחרים אשר סביבי חושש אני ממצביא הלגינות ארוטס אגיפטוס, הקרוי כך על-שם הניצחונות המופלגים אשר נחל בארץ הנילוס. שוו לגוד עיני-כט את התמונה: יושב אני מולו, ליד שולחני, איש זקן, איש חולה, איש קטן-גוף וזולע. מולי ניצב גביע תה, שחושש אני ללגום ממנו מלוא פי, שמא יש בה שיקוי כלשהו, ובקצות שיני מכרסם אני פרוי עונה יבשה. כזו שאין בה סוכר. והנה מולי, מן העבר ההוא של השולחן ניצב האיש הזה, ארוטס אגיפ-טוס, איש גדול ושמן, כולו אומר ברי-אות וכוה, איש שזוף ונמהר, ואני יודע שבינו ובין כס הקיסר ניצבת רק מעט רוח החיים שעדיין היא באפי. לעולם איני נמצא עימו בחדר כשאנו לבדנו. מקפיד אני על-כך מאוד שתמיד יהיה אדם שלישי, אחד לפחות, ושלא יהיה אדם זה מאנשיו שלו.

חושש אני ממה שיקרה בממלכה ביום שבו יתפוס אגיפטוס את השילטון-יללות היתומים וצווחות האלמנות יישמ-עו בכל רחבי המטרופולין. המיזרח ית-בע בהירות דם ומערב האימפריה יעלה באש. אך מה אוכל אני לעשות, איש קטן וזקן וחולה?

הנה בא העבד ממה שאני חושש מאגיפ-ממתין אני שייצא, ובעודו בפתח אני מעמיד פני שותה. ואולי פני שוטה אני מעמיד, שכבר למדתי בשנות חיי הרבות שטוב השוטה התי מן החכם המת. אך יצא העבד, ואת השיקוי אשפוך לעציץ ואחזור לכתובה.

לא פחות ממה שאני חושש מאגיפ-טוס, פוחד אני מפני הטריבון ליוויס, ויותר מכל אני ירא מן המילחמה ה-צפויה שביניהם. זה ליוויס ששמי ניי-שא על שפתי בכל עת, ואפילו את סיגנון דברי ואורחם הוא מחקה, כמו הוא בא לומר לעם: אך ימות טיבריוס קלאודיוס, ואני על מקומו, ואתם אף בהבדל לא תחושו. כמוהו אדבר וכמוהו

צריך להיות איש צעיר מדי, כי לאנשים צעירים עדיין יש ג'וקים בראש, ותפקיד מבקר-המדינה מחייב אדם בלי ג'וקים; אך אסור מאידך שמבקר-המדינה יהיה ממש זקן נוטה-למות, לכן ברור שמב-קר-המדינה צריך להיות בעל ניסיון-חיים עשיר, אחד שמכיר את העולם הגדול.

אבל אלה באמת שיקולים מישיניים. מה שחשוב באמת הוא שמבקר-המדינה לא יכול להיות איש דתי לגמרי מה-מאפ"ל, כי הם קיבלו את נגידות בנק ישראל, והוא גם לא יכול להיות איש חירות כי הם קיבלו את ראשות-הממ"ק שלה. הוא לא יכול להיות מהמערך כי הם קיבלו חזק, והוא לא יכול להיות

אני קלאודיוס וארוטס אגיפטוס תמיד אדם שלישי

אנה ועימכם איטיב כאשר הבטיח הוא. ועוד מן העיטים הממתנינים ליד מי-טת חוליי אוכל למנות את האיש ה-הוא, זרניקוס, איש נמוך-קומה ונמוך-רוח, כולו אומר מתינות ותמימות, אך מתחת למסיכה מסתתר אדם שידע את טעם הדם ואת ריחו, ובבוא היום שבו אחזיר ליופיטר את נשמתי ואשב לידו במושבי-האלים, לא ימצא אגיפטוס יריב קל לפניו. וכבר יכול אני לראות לפני את תמונת המילחמה שבין הלגינות של ארוטס ובין שוטרי החרש של זרני-קוס, ואילו ליוויס מצידו מקהיל את העם ומבטיחו לחם ושעשועים.

יגעים מאוד הם ענייני הממלכה היום. יד איש באחי. הקונסולים משלחים לשון איש כלפי רעהו. בסניאט מהומה רודפת מהומה. בחצרי שלי גורמים לי מזכירי ויועצי מבוכה רבה. הנה רק עתה התעוררה שערוריה חדשה-ישנה. הלך אחד מן הסינאטורים ואמר שקוני-סול מן הקונסולים טמן ידו בקערה והוציא מלוא חופניים שותה. ואילו ה-קונסול, בשעה שהוא מגן על שמו הטוב, משלח לשון נוראה בחבריו, ומבקש ממני שאדחי קונסול אחד מחבריו ואמנהו במקומו. ועוד זה נמשך, וכבר עומדת טאסינה, אחת הבתולות הווסטאליות, לפני הוד מעלתם הסינאטורים, ומשת-לחת על אחת ההצגות אשר בקולוס-אום, שיותר מדי פריצות יש בה לפי דעת הוד-בתוליה. ואם בכך לא די, מנהל המישמר הפרטוריאני חקירה נגד סינאטור צעיר אחד שסבורים כי אשה אחת פיתתה אותו.

אך מזל הוא למטרופולין, וראוי היה שיוס-יוס נקריב זבח-מינחה לבכחוס, ש-נמצא עימנו זה האיש עקובוס דורוס, קונסול נכבד שכמותו. אלמלא הוא, טוען אני, לא היתה עולה עוד בת-שחוק על שיפתי איש בעיר הזאת. ראוי היה שיהיה מכולל ציירים בידי כדי שאוכל לתאר כהלכה את האיש הזה, דורוס, למען הדורות הבאים. איש שמן הוא, כמנהג עשירי העיר הזאת, וכל-כולו אר-

מהליברלים כי להם כבר לא מגיע כלום. אין צורך לומר מאגודת-ישראל, בגלל אופן הצבעתם על חוקי-מתי-הגולן. אבל גם כל זה לא העיקר, שכן גלוי וידוע שלא יתכן שהמבקר יהיה ג'ינג'י, ואסור בתכלית האיסור שיעשן סיגרים, וצריך שלא יגמגם ומה שהכיה-חשוב שיהיה חביב לבריות.

ובכן, כששוקלים את כל הנימוקים הללו, ברור שמי שמתאים לתפקיד זה אריה גגרי. חבל שמרידור כבר חטף אותו.

מר יישוב הדעת, עצלות חרישית וזחי-חות הדעה. מתבונן עתה בו ודומה לך שזה עתה לגם לוג יין, ועדיין יכול אתה לראות את טיפות השומן על שפמו, אלה שרידי השור אשר אכל. והנה, כל הקיסרות כולה ממתנה לר-אות מה יעלה בסוף האיש הזה, אשר לפני חודשים אחדים אמר שלא רחוק היום, עד שיציג בפני הסינאט ואנשי האקדמיה את ההמצאה אשר המציא, ובכוחה להפוך מים לזהב ואורי-רר ל-אור-שמשי.

אכן, בת-צחוק קלה עלתה עתה גם על שיפתי. איש נהדר הוא דורוס, ולרגע אחד הסיח את דעתי מאגריפס, ליוויס וזרניקוס הממתנינים בחוף. אי-נני יודע מה הם מבקשים היום, אך מינה אני להם להמתין קצת. עדיין קיסר אני כאן.

ועוד בת-שחוק עולה עכשיו על שפתי. חושבי אני שאולי בסופו של דבר לא יהיה אף לא אחד מן העיטים הללו יורשי, ועל כס הקיסר יעלה וישב אותו צאצא מטורף שלי, נירון, איש שאינו מעמיד פני שותה, כי אם שותה הוא, איש שאינו מעמיד פני שוטה, כי שוטה הוא. לו יחי נירון קיסר.

פירוש ראשי

כידוע, ביגלל כללי הפרוטוקול הנוק-שים בכנסת, קשה להתבטא שם בחופ-שיות. גם סגנית שר החינוך, הגברת תעסה-גלור, לא אמרה בדיוק מה שרצתה בנושא התיאטרון העיברי, אך אפשר היה להבין בכל-זאת, ואני אתן כאן פירוש ראשי לדבריה.

כשמראים עירוס על הבמה, רצתה הסגנית לומר, עם גבר מתנוסס וערוות אשה מתנוודת לה, זה יכול להביא למחשבות זימה גם בקהל. ואיך? פשוט מאוד. הגברים והנשים באולם, כשיחזרו הביתה, יפשפשו יפה וימצאו שגם להם יש אברים כאלה, וחס-יחלילה יעשו בהם שימוש. במקום כל זה, רצתה הסגנית לטעון, צריך ספורט! רק ספורט! אבל לא בסיגנון יווני-רומי כמובן - גברים מהגוששים - טפוי-טפוי - אלא בסיגנון יהודי ישראלי, עם תלבושות צנועות. טיולים בארץ, הקמת התחלואות - ספורט צעיר בריא ורענן שמסלק מח-שבות זימה.